mijmering

knipoog

Ik woon vlak bij een bushalte. Het doorgaande verkeer in mijn straat bestaat voornamelijk uit hollende mensen die de bus willen halen. Auto- en fietsverkeer is er nauwelijks, mijn straatje loopt dood voor gemotoriseerd verkeer. ‘Vindt u het fijn dat hier niemand voorbij komt’, vroeg een timmerman toen ik hier kwam wonen. Ik wel! Nou, hij niet, hij wilde graag ‘wat volk om zich heen’.

Ik woon in een ‘divers samengestelde wijk’, zoals de woningbouwvereniging dat noemt. Ik woon, met andere woorden, tussen de ‘nieuwe Nederlanders’. Turken, Marokkanen, Somaliërs, Syriërs … in nog maar zes van de twintig huizen in mijn straat wonen geboren en getogen landgenoten. Van de vrouwen die naar de bus hollen draagt het grootste deel een hoofddoek. Een aantal is gehuld in doeken waar ik niet veel vorm in zie maar die ongetwijfeld met zorg zijn omgeslagen. Kleurrijk, dat zeker. Dat ik in een divers samengestelde wijk woon maakt mij niet uit. Ik hoor wel eens ‘daar hoor jij toch niet thuis’! Maatschappelijk gezien snap ik die opmerking, maar vanuit menselijk oogpunt ben ik het daar niet mee eens, ieder mens is in mijn ogen evenveel waard. Maar wat ik lastig vind is de geslotenheid van veel nieuwe Nederlanders, de vrouwen voorop. Die geslotenheid zit onder meer in het uitblijven van oogcontact. Dat zoek ik steeds, maar ik krijg het zelden. Soms irriteert me dat. Terwijl ik hun graag in hun bestaan bevestig, doen zij alsof ík niet besta!

Maar misschien zit daar wel de crux en ervaren die vrouwen mijn vriendelijkheid als neerbuigend; voelen ze mijn houding als een soort liefdadigheid en zijn ze daar niet van gediend. Toen mijn Syrische buurvrouw hier net woonde bood ik haar een van mijn winterjassen aan. Persoonlijk heb ik niets tegen tweedehands, maar zij zei pertinent nee. Ze kocht liever nieuwe kleren.
Ik denk dat ik me maar ga aanpassen aan mijn buurt in plaats van andersom.
Wie weet oogst ik dan nog eens een knipoog.

Marjolijn Sengers, 17 juni 2018